

עפ"ת (חיפה) 23752-06-25 - אחמד אבו אל היג'א נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 23752-06-25 - אחמד אבו אל היג'א נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 23752-06-25

אחמד אבו אל היג'א

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[12.09.2025]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כבוד השופט אור לרנר) מיום 10.5.25 בהמ"ש

11614-03-25, במסגרתה דחה את בקשת המערער להאריך לו את המועד להישפט בגין הודעת קנס מספר

11152654700.

רקע והליכים קודמים

ביום 3.8.21 נרשם למערער דוח תנועה בגין שימוש בטלפון נייד תוך כדי נהיגה ברכב, עבירה לפי תקנה 28(ב)(1)(א)

לתקנות התעבורה. הדוח נמסר למערער על ידי שוטר התנועה, ובאותו מעמד טען "אני לא דיברתי בטלפון" [להלן:

"הדוח"].

לפי הוראות סעיף 229(א) לחסד"פ [שעיקריה רשומות בדוח], ככל שהמערער כופר בביצוע העבירה, היה עליו להגיש

בקשה להישפט עליו בתוך 90 יום מקבלת הדוח, כלומר, עד 2.12.21. המערער לא פעל על פי האמור בדוח, ולא

פנה בבקשה להישפט עליו. רק ביום 24.3.25 - בחלוף כשלוש וחצי שנים מהעת שקיבל את הדוח, פנה המערער

לבית משפט השלום לתעבורה בחיפה בבקשה להאריך לו את המועד להישפט על הדוח. בבקשתו טען ששכר את

שירותיו של עורך הדין מוהנד זובידאת, שיטפל בשבילו בדו"ח זה ובמס' דו"חות נוספים, אלא שהסתבר לו בדיעבד,

שעורך הדין כשל ולא טיפל בדוחות, תוך שצורף תצהיר מטעם עורך הדין המסביר כי הנושא "נפל בין הכסאות".

עוד טען המערער, כי נבצר ממנו לטפל בדוח בעצמו הואיל והוא אושפז בבית החולים עקב פציעת ירי, ולשם כך פנה

לעורך הדין זובידאת שיטפל בדוחות שקיבל. בנוסף, טען כי מבדיקה שנערכה מול המרכז לפניות נהגים במשטרה

נשלחו שתי בקשות להישפט, ורק אחת מהן נקלטה במערכת באיחור. עוד טען כי גם לגופו של עניין הוא לא ביצע את

העבירה ונגרם לו עיוות דין.

יצוין למען שלמות התמונה כי הדוח הנדון שולם ע"י המערער ביום 3.8.23.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה בהחלטה מנומקת ומפורטת שהתייחסה לכל אחד מהטעמים שהציג בפניו המערער. מכאן הערעור שבפניי, במסגרתו חוזר וטוען המערער כי שגה בית המשפט שלא התיר לו להישפט על הדוח נוכח הנימוקים שפרש בפניו.

דין והכרעה

דין הערעור להידחות מכל אחד מהטעמים שלהלן ומכולם יחד:

- א. תשלום הדוח משמעותו לפי החוק - אפתח ואציין, כי לפי הוראת סעיף 229(ח) לחסד"פ, "שילם אדם את הקנס [הקבוע בדוח] רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו...". הנה כי כן, המערער נתפס בעיני החוק כמי שנשפט על הדוח ונשא בעונשו, "פסק דינו" חלוט, ואין היום כעבור שנתיים מאז ששילם את הדוח, בסיס משפטי לסטות מהוראת חוק ברורה זו. די בכך היה כדי לדחות את הבקשה.
- ב. טענת הכשל בייצוג - החובה להגיש בקשה להישפט חלה על המערער באופן אישי, ולא על עורך דין ששכר מאוחר יותר. המערער קיבל את הדוח לפני ארבע שנים, חובה הייתה עליו לטפל בדוח [ההוראות כתובות על הדוח], הוא יכול לשלוח את ספח הבקשה להישפט למפנ"א; הוא יכול היה לעשות זאת באופן מקוון במרשתת בלחיצת כפתור בטלפון הנייד, באופן פשוט וקל, באתר פניות נהגים; אלא שהמערער לא פעל כך ושקט על שמריו, לכן הטלת אחריות על עורך דין בטענה שכשל בטיפול, אינה מועילה כאן. מעבר לכך, גם אם עורך הדין טעה וזה "נפל לו בין הכסאות" כלשונו, נפסק לא אחת כי אין בכך כדי לבסס בקשה מסוג זה (ראו גם: רע"פ 5801/22 ללוש נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (05.09.2022); רע"פ 5344/23 גלגלי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 15.08.2023; רע"פ 8862/21 מסארוה נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-12, 29.12.2021).
- ג. טענת הנבצרות הבריאותית - המערער טוען כי היה מאושפז ולא היה לו "את הזמן והכוחות הנפשיים" לטפל בדו"ח, גם טענה זו דינה להידחות נוכח הקביעות העובדתיות של בית המשפט קמא לפיהן הדו"ח התקבל בידי המערער ביום 3.8.21, ובהינתן המועדים בהם אושפז, עולה כי המועד האחרון חלף זמן רב לפני שאושפז, כך שאין בכך כדי להקים מניעה להגשת הבקשה במועדה.
- ד. אמצעי תיקון של משרד הרישוי - עוד עולה מקביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא והחומר שהונח בפניו, כי בשל ריבוי עבירות תעבורה שביצע המערער, חייב אותו משרד הרישוי במה שמכונה בחוק "אמצעי תיקון", זמן רב לפני הגשת הבקשה להישפט. בין היתר, נדרש המערער לעבור קורס בסיסי בנהיגה. מהמידע האמור עולה כי המערער ידע או למצער צריך היה לדעת, זמן רב על הדוח והשלכותיו, כשפירט בפניו משרד הרישוי את העבירות הרשומות לחובתו, ואת הניקוד שהצטבר לחובתו שחייב נקיטה באמצעי התיקון. למרות זאת, לא טיפל המערער בדוח במועד הנדרש ולא פנה מיד לבית המשפט.
- ה. הטענות כלפי מפנ"א - המערער הגיש בקשה להישפט ביום 11.12.21 ונענה על ידי המרכז לפניות נהגים כי חלף המועד להגשת הבקשה להישפט. למרות תשובה זו בחר המערער להגיש את הבקשה לבית המשפט קמא למעלה משלוש שנים לאחר מכן. מדובר בשיהוי ניכר מבלי שיש בצדו הסבר מניח את הדעת.
- ו. טענת עיוות דין - אשר לשאלת עיוות הדין וטענת המערער כי הוא כופר באשמה, בית המשפט העליון פסק כי העובדה שנהג כופר באשמה אין משמעותה כי יש לבטל את פסק הדין, נפסק: "לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא" (ע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל (2004)). למבקש הייתה האפשרות להישפט על העבירה, אך הוא חדל ולא הגיש את בקשתו במועד בהתאם להוראות החוק. מעבר לכך, הדוח מפורט ביותר, השוטר מבהיר בדוח בפירוט רב, היכן עמד מחוץ לניידת ברח' אח"י אילת, רחוב דו סיטרי, [בעיבורה של קרית חיים], וכיצד בדיוק הבחין במערער מבעד לשמשה הקדמית ואח"כ דרך החלון הצד השמאלי של הרכב, מגיע בתנועה לעברו, כשהוא אוחז בטלפון מול פניו.
- לפיכך, החלטתו של בית המשפט קמא הנכבד בדין יסודה, ובנסיבות לא מצאתי כי נפלה שגגה כלשהי מלפניו, ועל כן אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, י"ט אלול תשפ"ה, 12 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.